

лихъ Андонъ Куковъ да утѣши тамъ стоящитѣ турци, които бѣха изгубили присѣдствоуе духа. Каза имъ, да не се боятъ, защото ний не сме трѣгнали да колимъ мирното население. На минута малко утихна. Въвѣдоха ги въ камаритѣ долѣ. 4—5 минути трая тая паника, слѣдъ което всичко бѣше въ реда си вече. Войновски застана прѣдъ въоръжената дружина и едва шо бѣ зѣпналъ и искаше да каже нѣщо, ед-ри капки дѣждъ заплющѣ а тукъ-тамъ. Издигна си очитѣ къмъ небесата, сниши ги послѣ, хвърли бързъ единъ погледъ къмъ дружината, пѣкъ заговори: »Братия, Богъ е съ насъ, защото дѣлото ни е свето. Богъ ни благославя съ тоя дѣждъ.« До като послѣд-нята дума на Войновски звѣнеше, вниманието на дру-жината ни бѣше обърнато къмъ войводата ни Бо-тевъ, който само въ единъ мигъ се яви и застана прѣдъ насъ, приличенъ на ангелъ-спасителъ. Той бѣ-ше прѣдставителенъ, извънредно красивъ и блѣскавъ въ военно-генералското си облѣкло. Мундирия и пан-тагона му бѣха приготвени отъ тѣмно-синьо сукно съ гусарски вкусъ. Еполети имаше генералски, прѣзъ рамо ивица — позлатена паласка. Саблията му бѣше окачена на сѣрменъ коланъ, шарвъ отъ зеленъ ат-ласъ прѣзъ рамо спуснатъ надъ саблията, а на крѣс-та отдѣсно револверъ съ лустренъ калѣфъ. Калпака му приличаше на ония отъ руманската кавалерия, съ бѣло перо, обвито долѣ съ трицвѣтенъ шнуръ. Зла-тенъ ланцъ и срѣдъ челото положенъ златенъ левъ. Надъ главата на лева имаше надписано: *„Свобода или смъртъ.“* Съ лустрени чизми бѣ обутъ. Очитѣ му ис-пускаха искри. Лицето му бистро и засмѣно, съ за-сукани мустаци и брада съ вкусъ прѣстригана. Та-къвъ бѣ човѣкътъ, такъвъ бѣ войводата ни Ботевъ, който за првъ пѣтъ се яви официално прѣдъ своя-та вѣрна дружина. Такъвъ бѣ той, който като се яви не само внуши, но и плѣни и порази. Живия му по-гледъ озари дружината. Направи приличенъ поклонъ къмъ момчетата и безъ да си отвори устата бърже